

Eläinten saari suljettiin ihmisiltä kello kuudelta illalla, ja silloin loppui eläinten työpäivä.

Ihmiset luulivat tarkkailevansa eläimiä – oikeasti asia oli päinvastoin. Eläimet olivat junailleet eläintarhajärjestelmän, jotta voisivat ratkoa ihmiskunnan ongelmia, kun ihmiset eivät siihen itse pystyneet.

Josko meni portille. Hän sulki silmänsä ja kuvitteli lukon mieleensä.
Sitten hänen tarvitsi vain ajatella lukko auki.
Helppo nakki, kun mielikuvitus toimi!

Puheensorina kävi kiivaana, kun kaikki vaihtoivat kuulumisia.
Paikalla Neuvoston kokouksessa oli ainakin sata erilaista eläintä.

Meksikonruostejalkatarantula Siru jutteli Herbert-karhulle:

"Ota nyt minut vaan pääsi päälle!"

"Enkä ota, sinä aina kiipeät minun herkkää
kuonoani pitkin ja poltinkarvasi pistävät minua!"
Herbert sanoi.

"Älä ole vellihousu, kiipeän sitten toista kautta.
Sinun pääsi päältä on niin mukavaa katsella maailmaa."

Suurisydämisin kömpi kiven päälle ja katsoi tovereitaan. Hän yskäisi ja lausui:

"Tervetuloa kokoukseen, rakkaat ystävät! Ihmisten keskuudessa leviää eripura, ja meidän on selvitettävä, mistä se johtuu. Siksi me muodostamme taas tutkimusryhmän ihmisten maailmaan."

"Onko sinulla mitään käsitystä, mikä tämän torailun voi aiheuttaa?"

Mikael kysyi. Hän oli huulipekari, pieni possu.

"En pukahda siitä nyt mitään, kun en ole varma",
Josko sanoi. Sillä jos kyse on siitä, mitä uumoilen,
Josko mietti, sen sanominen ääneen olisi liian pelottavaa.

"Tämä täytyy suunnitella hyvin, sillä hyvin suunniteltu on puoliksi tehty",
sanoi Anniina-saukko.

Mikael katsoi Anniinaa ja painoi päänsä punastuen. Anniinan silmät olivat
niin kauniit. Voisiko Anniina koskaan huomata tällaista possua, Mikael mietti.
Toisin kuin pekarit yleensä, Mikael ei osannut edes uida, vaikka tykkäsikin rypeä.

"Haluan mukaan tutkimusryhmään, sillä pystyn pitämään teidät muut
vipeltäjät järjestyksessä", Anniina sanoi.

"Olkoon niin", Josko sanoi.

"Minäkin tahdon mukaan!" Mikael röhähti, ja kaikki eläimet kohahtivat.

Jostain kuului kamala karjaisu.

"Minä sanoin, että et sitten pistä minua!" Herbert parkaisi ja pomppi neljällä
jalalla. Siru roikkui kaikin voimin hänen kuonossaan.

"Sori! Sori! Yllätyin Mikaelin huudosta. Anna anteeksi, Herppa!"

Mikael oli yllättänyt itsensäkin. Ei hänellä ollut tapana osallistua tutkimusmatkoihin, ei hän ollut sankaripossu.

"Millainen on sinun roolisi?" Josko kysyi.

"Minä... minä..." Mikael röhki.

"Mikael ei ehkä ole nopein, vahvin tai ketterin. Mutta hän on hyväsydäminen, sitkeä ja rohkea", Anniina sanoi ja vilkaisi Mikaelia. Ja niin hirmuisen söpö, Anniina ajatteli.

